

Taka in enaka znamenja godila so se po svetu, in zlasti po izvoljeni slovenski deželi. Kaj mar to vse pomeni? vprašal je človek človeka. Ali nobeden ni vedel odgovora, — le ta misel bila je občna, da pride sodni dan. Kar se oglasi slavni Vrbovčan Ropotáč, ki je študiral črne šole vedigabog kje, in prerokuje zavzetim rodovom: „Našel sem v šembiljni knjigi zapisano, da se bo začel leta 2393 „ab urbe condita“ grozoviten boj med Dravo in Savo, kakoršnega še ni bilo od stavbe babilonskega stolpa do lanskega pusta.“

Tako je djral modri Vrbovčan, in Slovencem so se lasje pokonci stavili; še brada očaka Triglava je trepetala. — In zares! imenovanega leta začel se je prepir in potlej boj med Lukovci in Bobovci, strašen boj zavoljo — pure! — Zadel sem v nekem skrivnem arhivu na prašnata pergamentna pisma, v katerih je zgodovinar Jurko Budalovič ta boj na drobno in široko popisal. Sklenil sem v kratkem ta popis posneti, in s tem ubožno slovensko zgodovino obogatiti; nadjam pa se tudi, da napne kmali kak slovenski „bard“ strune svoje lire, da zapoje slavo lukovskih in bobovskih junakov. Po novih „epos-ih“ že tak delj časa zdihujemo zastonj!

Da! tako je na svetu. Abderitje vojskovali so se nekđaj za oslovo tenjo, Nemci prepirajo se zavolj cesarjeve brade, — slovenski Bobovci pa so šli nad Lukovce zavolj „bi bi bi ciak ciak ciak“ pure.“ — Bili so naši sosedje vredni potomci starih Japodov“ — piše Jurka Budalovič, in jaz pristavim „tedaj čiste slovenske krvi, kakor naši starinarji trdijo, ne pa nečiste, kakor Vrbovčanje.“ Stanovali so deset tisoč korakov za plešastim Grintovcem, v dolgi samotni dolini, v dveh vaséh. Že ime prve vasi „Bobovec“ kaže, da so njeni prebivalci radi bob sejali, še rajši pa jedli. In enaka bila je z Lukovci. Od kralja Matjaža, kteremu je bil bob in luk (čebulja) oblizek, dobili so mnogo privilegij. Omenim le, da so imeli Bobovci enake pravice z bobom, ko nekđaj Hrvatje s tobakom. Lukovci pa so smeli barantati s svojimi pridelki od golega Krasa do kosmatega Pohorja. Ni čuda tedaj, da so silno obogateli, in si zapisali v svoj grb: „Denar je moč.“ Bogme! to geslo ima več jedra v sebi, kakor Schmerlingovo: „Veda je moč.“ Tega jedra prepričali so se najbolje naši praktični sosedje; kajti prišel je sam nemški cesar k njim novcev prosit, ko mu je kukavica v žepu pela. „Dva koša srebra ti damo“ — mu rečejo Lukovci in Bobovci — ako nas napraviš „frei“ ali „reichsunmittelbar“, kakor mnogo mest v „rajhu.“

„Vaša želja se zgôdi“ — odgovori cesar z velicim veseljem; kajti dobro vé, da tak kup kosmatih srebernjakov ni dobiti vsaki petek. Izroči jim veliko pismo iz oslovske kože, zapečateno trikrat z rudečim pečatom, in v njem jim zagotovi vse pravice, ktere je vžival Frankobrod, sedanja zibel nemških zmešnjav.

Tako prisijala je zlata zarija svobode v slednji kot slovenskega sveta, in pod njo rodila je zemlja Bobovcem trikrat več boba, in prirastel je Lukovcem trikrat debelejši luk, kakor popred. — Cel teden jedli in pili so složni korenjaki na zdravje nemškega cesarja; škoda le, da nisem bil jaz med njimi!

V dobrem prijateljstvu živeli in barantali so po tej veseli prigodbi mnoga leta; vse Bobovčanke možile so se v Lukovec, vsi Lukovci ženili so se v Bobovec. Pomnožil se je njih zárod tako, da slednjič sklenejo, po izgledu starih Fenicijanov ustanoviti „kolonijo“ ali naselbino. In zares! modro in srečno so svoj sklep dognali. Pa „cvet“ svoje razumnosti pokažejo v djanju, večnega spomina vrednem.

Častiti „metropoli“ hoteli so namreč mladi hčerki

tudi ime dati — kakor mi dandanes novorojenim otrokom. „Naj se pravi Novi Bobovec“, klicali so stari Bobovci. „Kaj pa še, ime mu bodi Novi Lukovec“, odgovorili so stari Lukovci. In plamen je bil v strehi, prepir se je vnel. Kajti glave Bobovcev bile so trdeje od njihovega boba, glave Lukovcev pa celó celó enake. Že so si klepali kosé, češ, da pokažejo o pravi priloznosti drugim, na kateri strani je pravica. Vsako nedeljo klicala sta župana srenjske svetovavce v zbor, — al zastonj belili so si izvedeni možaki glave, niso se nikakor mogli poravnati. Popili so pri tem marsikteri bokal „starega“, — se vé da na „gemajnde-unkoštunge“, ali čedalje bolj pisano so se gledali; tudi kolonijo spreleteval je strah.

Kar šine kravarju bobovskega župana srečna in modra misel v glavo. „Gospod, kaj pa bi bilo, če bi zložili imeni obéh vasi, in pravili: Boboveclukovec, ali krajše: Bobluk; po takem se ne bi godila nikomur krivica, kajti od leve proti desni stali bi zapisani prvi Bobovci, od desne proti levi pa Lukovci.“ Tako je djral kravar svojemu gospodarju Janku Čuku. Veselja poln objame sivoglaví župan svojega hlapca, in obljubi mu vsa črna teleta, ktera bo dobil v prihodnje od svojih krav, — ako zamolčí, da je to pametno misel njegova glava rodila. — Hitro pokliče „srenjske očete“ iz obéh vasi in izredno sejo, kajti bil je ravno četrtek. V dolgem jedernem govoru razloži jim, kako nevarna nevihta žuga ljubi domovini; naj se usmilijo svojih žen in nježnih otročičev. Njegov izvirni novi nasvèt tedaj je: naj se imenuje kolonija „Bobluk“, da se ne stori krivica nobeni vasi. — „Živio! Slava! Pravo!“ — donelo je iz ust vseh možakov, in kakor v „triumfu“ vzdignili so Janka Čuka na svoje rame. „Bobluk! živio!“ razlegalo se je iz Bobovca do zadnje kočé lukovske, kakor „Allah“ janičarjev ob bitvi. Tudi bobovski kokoti in žabe po lukovskih mlakah zagnale so „Bobluk.“ Pa kako še je le bilo veselje mlade kolonije!

Enoglasno podelili so vaščanje izvedenemu Čuku častno ime: „pater patriae“ (= rešitelj domovine). Pa še več, — postavili so mu tudi krasen spominek z napisom:

„Bobluk! Bobluk! Bobluk!
Je rekel Janko Čuk,
Leta: tisoč, štiri sto,
Ravno na Nikložovo,
Slava večna Janki Čuki,
Blagor — sreča Bobi-Luki!“

O srečen človek! okovali so tvoje ime med zvezde, častili še so tebe pozni rodovi. Zavida vreden zemljak, nisi podoben tisti sraki, ki se je s perjem družih tic kinčala? Pa kako si povrnil zasluge svojega kravarja? — Še črnih obljubljenih telet mu nisi dal. — Da! tako je na svetu!

Mislím, da si zdaj zvedel, častiti bravec, dovolj o starih dobrih časih, o „zlatem veku“ pri Bobovcih in Lukovcih. Večkrat so gibance jedli in rumeno vince pili, kakor midva v revnem devetnajstem stoletji, ki se redí s samo „frajastjo.“ Pa tolaživa se, saj tako zahteva „Brencelj.“ Radoveden si morebiti že, slišati kaj od „boja za puro.“ Beri, kaj piše zgodovinar Budalovič — pa ne prestraši se!

(Dalje prihodnjič.)

Iz deželnih zborov.

Goriški deželni zbor.

V Gorici 6. jan. © — Velika bitva, velika zmaga! — zmaga Slovencev in pravice v deželnem zboru goriškem 3. t. m.

Obravnaval se je Winklerjev predlog, oziroma Gorjupov popravni nasvet zastran preuredbe volitnega reda za v deželni zbor. Izvirni Winklerjev nasvet se je glasil ob kratkem tako: Ker pravega „vknjiženega velikega posestva“ („grande possesso tavolare“ „landtäflicher Gutsbesitz“) pri nas ni, naj se od 6 poslancev, ki jih Schmerlingov volilnik vknjiženemu velikemu posestvu odločuje, 4 odbijejo in na kmetiške občine 4 volitnih okrajev porazdelijo; veliko posestvo, kakoršno je pri nas, naj bode z 2 zastopnikoma zadovoljno, češ, da interesi občin so že implicite tudi interesi posestva. Meril je Winklerjev nasvet na to, da bi Slovenci 3 poslance več dobili, kajti toliko bi jih bilo prišlo na slovenske in 1 izmed odbitih 4 na laške občine. — Gorjupov popravek pa, ki se gledé na bistvo in namen z Winklerjevim vjema, je ta-le: Naj ima veliko posestvo vseh svojih 6 poslancev, toda razdeli naj se na 2 dela, na slovensko (z mestom Gorico in obmestjem) in na laško veliko posestvo in tako naj se naredite 2 volilni skupščini, slovenska in laška; za Lahe naj bi ostalo staro merilo, to je: „velik posestnik“ je, kdor plačuje najmanj 100 gold. davka (brez vojskine doklade), za slovensko stran pa naj se davek na 50 gold. zniža (kajti posestnikov sè 100 gold. davka ne šteje slovenska stran z obmestjem goriškim vred ko samih 59, med tem, ko jih Lahi v 4 okrajih 253 imajo; 13 jih spada na mesto Gorico. *) — Izid vroče debate, ki je 4 ure trpela, — naj ga bravcem kar naprej naznanim — bil je ta, da je bil popravek Gorjupov brez premembe z 11 glasovi **) zoper 10 o „prvem“ in „drugem branji“ toraj dokončno sprejet in da ne manjka družega, kot da ga cesar potrdi, kar pa že naprej za gotovo imamo. To je ob kratkem in na debelo posnetek gotovo najvažnejše sejne razprave, kar jih je naš zbor od l. 1861 imel. Al, da bodo naši domači in zunanji bravci vse bolje razumeli in pomembo in važnost spodobno ceniti znali, zdi se mi potrebno od kraja in od dalječ začeti.

Brž ko je bila naša goriško-gradiška deželna ustava z dotičnim volilnikom na svetlo prišla, smo zapazili, da je volitna postava Slovencev ***) mačeha. — Goriško šteje 508.610 oral, 731 sežnjev, ali nekaj čez 50 □ milj svetá; prebivavcev 209.251, kateri stanujejo v 110 županijah (lokalnih občinah) in plačujejo skupaj 283.667 gold. in 21 kr. davka. Slovencev je o. 149.000, Lahov o. 58.000; svetá imajo Slovenci $40\frac{3}{10}$, Lahi $9\frac{9}{10}$ □ milj; zemljiščinega davka spada na 8 slovenskih okrajev 148.774 gold. 59 kr., na 4 laške (z Gorico vred) 134.892 gold. 61 kr., toraj 13.381: 98 manj kot na slovenske; če pa Gorico s 6057 gold. 47 kr. odbijemo, ne pride na Lahe več ko samo 128.835 gold. 24 kr. davka. To so tiste naše razmere, ktere bi morale biti volitni postavi podlaga. Veste pa, koliko poslancev je Slovencev Schmerlingov volitni red vedoma ali nevedoma odločil? Sedem! Sedem med 21! Od kod neki ta neprimernost? Od tod, ker imajo Lahi več obrtnijskih krajev, ker je kupčijska zbornica v njih rokah in zavoljo zgoraj razkazanih razmér velikega posestva.

*) Vseh volilcev velikega posestva je bilo leta 1861: v Lahih: v cervinjanskem okraju 112, v karminskem 56, v gradiškem 50, v trziškem (monfalkonskem) 35. — Na Slovenskem: V okraju kanalskem 3, ajdovskem 3, sežanskem 2, komenskem 2, tominskem 1, bovškem 1; — v Gorici 13, v okolici njeni 47. Pis.

**) Za predlog so glasovali: Črne, Doliak, Fabiani, nadškof, Gorjup, Grossmann, Pagliaruzzi, Pollaj, Winkler, Zigon in — deželni glavar grof Pace. Slava jim! — Pis. (Kolika radost to vsem slovenskim domoljubom, ako v tako važnih zborovih razpravah vselej visocega svojega dušnega pastirja vidijo med seboj! — Vred.)

***) Schmerling semper idem!

Vred.

Kar se pa sicer prvih volitev l. 1861 in sedanjega zbora tiče, bile so nam okoliščine vkljub volitni postavi še precej ugodne. Bili so namreč Lahi nektere take mozé izvoliti, kateri, ne le, da nočejo imeti z italianissimi nič opraviti, so Slovincem v vsakem oziru pravični. Tudi celó veliko posestvo, dasiravno je imelo vso moč v rokah, zgolj Lahe izvoliti, je izvolilo Slovenca Gorjupa, kterege so bile naše malomodre gorske občine prezrle. Pokazalo se je že v l. sejni dōbi, in pozneje večkrat, da je sedanji zbor Slovincem sploh pravičen, in da bi nam bile vtegnile izvolitve še veliko neugodnejše biti. „Pauper ubique jacet“ smo si mislili in hvalili Boga, da nismo še celó tako na slabem, kakor se je bilo bati, in kakor so Slovenci družih dežel, kateri so nam zavidni bili, češ: Kako lepó se v Gorici Slovenci in Lahi razumejo. In res, prvo, drugo... leto preteče, in sloge med Slovenci in Lahi ni nič motilo. Zapisniki so se (kolikor so nam moči pripustile), tudi po slovenski izdajali, naši poslanci so, če so hoteli, tudi po slovenski govorili, deželni odbor je sl. občinam po slovenski dopisaval itd. Al, žali Bog, ni bilo vse zlató, kar se je svetilo. Bistroumni opazovavec mednarodnih tukajšnjih razmér zlasti zunaj zbornice, in kdor je imel priložnost včasih za kulise pogledati in Lahe v drivatnem življenji poslušati, je lahko že davno spredel, da laško-slovensko prijateljstvo sploh je le bolj videzno in njihova pravičnost v zbornici prisiljena. Tu je že včasih kak Slovenec zašepetal: „Timeo Danaos et dona ferentes“, tam: „Trau, schau, wem!“ Začel se je na naši strani zbujati sum, nezaupnost je rastla. V deželnem odboru si je moral naš vrli zastopnik v narodnih zadevah marsikaj z uma svetlim mečem priborjevati.

Prva leta ni bil naš ultraitalijanizem dovolj vkoreninjen; ideje njegove in zahtevanja so le nektere izvoljene duše zunaj zbornice gojile; večina Lahonov je bila zavoljo pomanjkljive politiške izobrazenosti brez prave italijske zavednosti; znani duh jih ni bil še prešinil in prekisal. V tisti meri pa, ko se je našim pobratinom (!) zdelo, da se reči v Italii utrjujejo, rastel jim je tudi greben; čas in poduk, mojstersko poveljstvo in disciplina vse to je, se vé da, tudi svojo dolžnost storilo.

Cesar je še manjkalo, so dopolnile letos znane bukve „Il Friuli orientale“ od Prosp. Antonini-a, ki so kuga za Gorico. *) Pri vsem tem pa se niso Lahoni Slovencev očitno lotili, imeli so jih menda za dobre zaveznike zoper germanizem in centralizem. Iskra razdora in razpora, ki je že davno pod pepelom tlela, se je bila v prvo v znani lanski majni seji kmetijske družbe vnela; al v zbornih, politiških zadevah nam je lahon-ska stranka še le te dni o priložnosti adresne debate v tržaškem časniku „Il Tempo“ v prvo javno rokovico pod noge zabrusila. Zmago v tej zahvalnični debati namreč prilastujejo Lahi Slovincem, pa menda samo zato, da so se v omenjenem časniku nad nami znosili. Prvi letošnji list „Triesterčin“ je „Tempo-vce“ spodobno oklestil.

V tacih okolnostih je bil torej spočet in je dozorel Winklerjev predlog, kajti bilo je očitno, da bi nas bil v prihodnjih volitvah Moloh požrl, ko bi se mu ne bili za časa izvili. Gre tedaj zdaj za to, da prihodnje leto vsaj kakih 9—10 svojih ljudi ali nam pravičnih mož v deželni zbor spravimo, če ne, smo zgubljeni. Po dosedanji postavi smo bili k večni manjšini obsojeni, posihmal vsled preuredbe Winkler-Gorjupove bomo imeli, če nas pamet in sreča ne zapustite, polovico glasov. — Borba v seji 3. t. m. je bila

*) Ravno ko to pišem, je bilo nekaj iztisov te knjige, o kateri so že „Novice“ obširno govorile, pri Paternolli-u konfiskanih. Pis.

toraj nam borba za eksistencijo, Lahom za ošabno supremacijo. Čujte, kako se je vršila.

(Konec prihodnjič.)

Deželni zbor kranjski.

V deželnem zboru 9. dne t. m. je poslanec Svetec v svojem imenu in v imenu še 4 svojih sodružnikov Njih eksc. deželnemu poglavarju postavil sledeči vprašnji:

1. interpelacija: Po odgovoru c. kr. gimnazijskega ravnateljstva v Ljubljani, ki so ga „Novice“ 27. dec. u. l. prinesle, oprostilo se je letos že prvega polletja 9 učencev, kar je neprimerno veliko število, od nauka slovenskega jezika. Znano je tudi, da je zgled teh devetih še nekatere druge spodbudil, da so oproščenja prosili, ali da se prositi ga namenjujejo. Zvedilo se je na dalje, da so med oproščenimi tudi taki, ki so na Kranjskem in od čisto slovenskih starišev rojeni.

Tako ravnanje je zoper deželne potrebe in ravnopravnost; tudi se je bati, da bodo taki učenci enkrat, ko bodo službe prosili, vendar-le trdili, da znajo domač jezik, ker so tukaj rojeni.

Tako ravnanje se pa tudi ne vjema z ukazom naučnega ministerstva od 22. julija 1860, katero se ozira le na take učence neslovenskega maternega jezika, ki slovenščine ne znajo; a ne na take, ki le volje nimajo, v njej bolj izuriti se.

Podpisani prašajo tedaj sl. vlado: ali je je volja na to gledati, da se vprihodnjič brez trdnih razlogov učenci ne bodo oproščali od učenja slovenskega jezika?

2. interpelacija: Podpisani so zvedeli po Martinu Skubcu, kmetovavcu iz štiškega kantona, da je bil njegov sin 28. dec. pr. m. po tamošnji kantonski gosposki na 24 ur v zapor s postom obsojen zato, ker je zahteval, naj se mu povabilo, kadar bo h gosposki klican, pošlje v slovenskem jeziku, ker nemškega ne razume.

Tako ravnanje gosposk je zoper ravnopravnost, pa tudi ukazu ministerstva za pravosodje od 17. marca 1862 in okrožnici državnega ministra grofa Belkredija od 31. julija l. l. nasprotno.

Podpisani prašajo tedaj slavne vlade: ali jej je ta prigodba znana; če ne, ali jo hoče natanko preiskati dati, in če je res, ali hoče skrbeti, da se slovenskim ljudem pri pravičnih prošnjah ne bo krivica godila, in da se bo izpolnovala grofa Belkredija okrožnica, ki veva, naj uradi ljudem dopisujejo v domačem jeziku?

Gosp. deželni poglavar je obljubil kmali odgovora. — Poslanec dr. Toman je v obširnem govoru razložil potrebo in korist železnice ljubljansko-belaške in Št. Petersko-reške; v odbor, ki naj nasvetuje, kaj dalje storiti, so bili voljeni dr. Toman, dr. Costa, dr. Zupan, dr. Recher in J. Kozler. — Finančni odbor (poročevalec pl. Strahl) je po prejeti svoji nalogi poti pokazal, katere naj se nastopijo, da dežela kranjska dobi svoje, nekaj ji vzeto premoženje nazaj, to je, naj ji državna kasa vsako leto plača 71.000 gold. Poslanec Svetec je prepričavno dokazal, da zavoljo Francoz a 1805 ni kranjska dežela zgubila pravoslednosti. Ker finančni odbor nasvetuje, da je o tako važni stvari najpred treba, da trije zastopniki kranjske dežele grejo kot poslanci njeni osebno do ministerstva na Dunaj in še s živo besedo povejo, kar bode pismo jasno razkazalo, je dr. Costa nasvetoval: naj se volitev tega poslanstva odloži do prihodnje seje. Zbor je pritrnil.

Dopisi.

Iz Aleksandrije v Egiptu 28. dec. 1865. — J. — Z veliko zadovoljnostjo sem v „Novicah“ in v „Triglavu“ bral obravnave kranjskega deželnega zbora o

zaupnici in nezaupnici. Jako me veseli, da ste vrli moji rojaki, ki ste sicer v manjšini ostali s svojo zaupnico, vsaj pokopali Auerspergovo nezaupnico, kateri zdihuje po Schmerlingovem februarškem patentu, kakor so Izraelci hrepeneli po egiptovskih loncih. Nikakor se nočem spuščati v pretresovanje o tej stvari, toliko pa vendar rečem, da Francozi in Angleži veliko več zupanje stavijo v avtonomnega Belkredija, kakor so je kedaj imeli v centralističnega Schmerlinga. Očiten dokaz tega je sedanje državno posojilo, katero so večidel prevzeli Francozi. Ko se Ogri in Hrvatje dogovoré z vlado, o čemur jez ne dvomim, odkljenkalo bo ne le ažiju, ki se že zdaj vedno znižuje, ampak, če Bog dá, tudi nogubivnemu Schmerlingovemu centralizmu in njegovemu geslu: „wir können warten.“ S srčno radostjo so me napolnili in skoro pomladili pretehtni govori vrlih prvakov in prevrjen sem, da so bili z veliko zadovoljnostjo brani tudi na cesarskem prestolu in tudi v tujih deželah; tako morejo govoriti le oni, ki so si svesti svetega prava, ki gré narodu slovenskemu, in čistega domoljubja do avstrijskega carstva in svojega naroda. Bog daj vam in mojemu národu kmali doživeti boljših časov in pričakati milejših zvezd.

V „Novicah“ sem tudi bral, da je kranjska kmetijska družba iz Dunaja dobila pavoljnega semena, katero je večidel poslala v ipavsko dolino. *) Kolikor je meni znano, je res tudi ta dolina najugodnejši kraj na Kranjskem, kjer bi se dala pridelovati pavola, zlasti ob potoku, kajti voda in gorkota ste jej bistveno potrebni. V ta namen kmetijski družbi pošiljam nekoliko semena egiptovske pavole *), da je razdeli, ter dostavljam, da je seme, katero sem bil lani poslal v Gradiško, letos ondi dozorelo in dalo pridelek prve vrste. — Gospod Trpinec je v svojem govoru res pravo zadel z zlatim svetom, naj bi si kmetovavci pomnožili živinsko krmo, ktera bi jim več dobička donášala, kakor raznovrstna žita. Zakaj nek ima letos živina tako nizko ceno na Kranjskem in v sosednih deželah, in še za to ni zadosti kupca? Zato, ker je preveč prodajavcev in premalo kupcev. In zakaj to? Premalo klaje je, kmet vse svoje živine ne more prerediti skoz zimo, toraj jo vsaki stavi na prodaj. Živina bo imela in mora imeti dobro ceno že zavoljo tega, ker je mnogo mnogo potrebuje Egipt, kjer je za letošnjo kugo skoraj popolnoma pocepala; vrh tega mora pa Egipt veliko več živine kupiti, kakor je potrebuje, ker je na poti veliko konec vzame. Na parniku, s katerim se sem jez meseca decembra vozil, bilo je 200 lepih volov, večidel štajarskih, al še polovica jih ni zdravih stopila na egiptovsko zemljo, blizo 90 jih je celó poginilo na morji. Pomislite, da se že zdaj 600 do 800 repov vsaki mesec dovaža v Egipt, toraj 7200 do 9600 na leto. Pač lepo število! In tako se bode godilo morebiti kakih 20 let, dotlej namreč, da se Egipt priredi domače živine toliko, kolikor je potrebuje. Torej, ljubi rojaki, zboljšujte si travnike, sejajte več detelje in žlahne trave in ne puščajte, da bi se vam odtekala gnojnica iz hlevov in gnojnišč. Konec svojega dopisa si ne morem kaj, da ne bi vam še nekaj svetoval. Prav dobro bo opravil, kdor bo fižol in grah v stročji o svojem času pošiljal v Egipt. Poskusite. Srečno in veselo novo leto rojakom in vsem Slovencem!

Iz Celja 6. jan. — Če sem prejel danes za pero, zgodilo se je to iz rodoljubnega namena, da razglasim slovenskemu svetu dozdej še malokod znanega narodskega umetnika Naceta Oblaka, cerkvenega podobarja, ki že blizo 2 leti v Celji stanuje. Večidel le sa-

*) Vsled poročila gosp. predsednika ipavske podružnice se je ta skušnija menda zavoljo velike lanske suše prav slabo obnesla.

*) Prejeli. Hvala lepa!